

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 października 2023 r.,
w sprawie **M. P.**
uniewinnionej z art. 286 § 1 k.k.
kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego
od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach
z 13 marca 2023 r., sygn. akt II Ka 384/22
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Suwałkach
z 29 lipca 2022 r., sygn. akt II K 88/22,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżyciela posiłkowego M. R. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 lipca 2022 r. Sąd Rejonowy w Suwałkach w sprawie o sygn. akt II K 88/22, uznał M. P. za winną zarzucanego jej czynu i za to na mocy art. 286 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata. Wobec M. P. orzeczono również obowiązek

naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. R. kwoty 90.000 złotych.

Apelację od wyroku złożył obrońca M. P., zarzucając rozstrzygnięciu obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, m.in.: art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych przejętych za podstawę orzeczenia. Skarżący wniósł o uniewinnienie M. P., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Suwałkach.

Wyrokiem z 13 marca 2023 r. Sąd Okręgowy w Suwałkach w sprawie o sygn. akt II Ka 384/22 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił M. T. P. od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Kasację od wyroku złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego M. R. zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść M. P. i zarzucając rozstrzygnięciu:

1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie, a polegające na zaniechaniu dokładnego rozpoznania i analizy opinii biegłej M. D.,
2. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. polegające na zaniechaniu prawidłowej i wszechstronnej kontroli odwoławczej,
3. pominięcie okoliczności przemawiających na niekorzyść T. P., co w efekcie doprowadziło do jej uniewinnienia na podstawie dokonanych błędnie ustaleń.

Autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach oraz Sądu Rejonowego w Suwałkach i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego, to bowiem od orzeczenia sądu odwoławczego przysługuje wskazany nadzwyczajny środek zaskarżenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony dokonywać w ramach postępowania kasacyjnego ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolować prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja. Zadaniem Sądu Najwyższego jest jedynie sprawdzenie, czy dokonując ustaleń faktycznych orzekające w obu instancjach sądy nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Innymi słowy, kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania (*tak: wyrok SN z 6.09.1996 r., II KKN 63/96, OSNKW 1997, nr 1-2, poz. 11.*)

W pierwszym zarzucie skarżący odnosząc się do błędnej jego zdaniem oceny opinii biegłej z zakresu rachunkowości i finansów przedsiębiorstw zarzuca rozstrzygnięciu sądu odwoławczego naruszenie art. 2 § 2 k.p.k. i art. 9 § 1 k.p.k. Jednakże przepisy te nie mogą stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej czy apelacyjnej, gdyż mają one charakter ogólny i określają jedynie dyrektywy postępowania. Również niezasadny jest zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. Kwestionowanie prawidłowości oceny opinii biegłej - dowodu dopuszczonego przez sąd odwoławczy – winno odnosić się do realizacji przez sąd *ad quem* zasady zawartej w art. 7 k.p.k. Z kolei warunkiem skuteczności zarzutu kasacyjnego naruszenia normy z art. 167 k.p.k., jest wskazanie na obiektywnie istniejące powody, dla których sąd nie podjął inicjatywy dowodowej, którą podjąć należało (*tak: postanowienie SN z 29.12.2021 r., II KK 563/21, LEX nr 3322261*). W przedmiotowej sprawie, sąd odwoławczy uznając za niezbędne dla wyjaśnienia

wszystkich istotnych okoliczności sprawy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości i finansów, uzupełnił przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe, zaś ewentualna ocena wyników tego postępowania nie jest i nie była dokonywana – jak błędnie wskazał skarżący - przez pryzmat treści art. 167 k.p.k. W ocenie Sądu Najwyższego, skarżący uzasadniając wywiedziony w tym zakresie zarzut zastąpił obowiązek wykazania konkretnych rażących uchybień sądu odwoławczego propozycją odmiennej oceny dowodów – co jest niedopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego – o czym była mowa w początkowych wywodach Sądu Najwyższego.

Niezasadny okazał się również drugi z zarzutów kasacji bowiem analiza uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach nie pozostawia wątpliwości co do tego, że sąd ten przeprowadził prawidłową kontrolę odwoławczą w zakresie treści zarzutów i wniosków apelacji. Wskazać również należy, że wywiedziony zarzut

w istocie zmierza do podważenia wiarygodności opinii biegłej z zakresu rachunkowości, przy czym autor kasacji ponownie nie wskazuje na konkretne uchybienia sądu odwoławczego, ograniczając swoje stanowisko do prezentowania odmiennej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Analiza treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi jak w przypadku omówionego zarzutu 1 kasacji do wniosku, że sąd odwoławczy w sposób właściwy uzasadnił swoje stanowisko wskazując na powody uwzględnienia opinii jako podstawy dokonanych ustaleń faktycznych, odmiennych od ustaleń sądu *ad quo* – nie naruszając przy tym wskazań zawartych w przepisie art. 7 k.p.k. W związku z powyższym Sąd Najwyższy nie dopatrył się naruszenia przez Sąd Okręgowy w Suwałkach przepisów wskazanych w zarzucie 2.

Również w odniesieniu do zarzutu z pkt 3 nadzwyczajnego środka zaskarżenia, analiza uzasadnienia zarzutu wskazuje, że autor kasacji polemizuje z oceną dowodów i dokonanymi przez sąd II instancji ustaleniami faktycznymi, nie wskazując przy tym na konkretne błędy w procedowaniu sądu odwoławczego – co wynika również z samej treści przywołanego na wstępie zarzutu podniesionego przez skarżącego w kasacji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając oskarżyciela posiłkowego M. R. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 i k.p.k.

[PGW]

[ms]